EL PÈSOL NEGRE

REVISTA LLIBERTÀRIA DEL BERGUEDÀ

INFORMACIÓ, CRÍTICA, PENSAMENT, HUMOR, DENÚNCIA, CREACIÓ

Época II Núm. 4 Maig de 2001 Difusió gratuïta

SUMARI DE TITULARS

Mor als 92 anys el company Ramonet Xic

En Ramonet dedicà tota una vida a la lluita per l'ideal (pàg. 2-3 i 5-9)

Saber de què estem parlant (pàg. 3-4)

El "problema" de la immigració és un fantasma que s'aguanta per l'ignorància. És hora de parlar-ne seriosament.

Crítiques de cinema (pàg 15)

Aquesta secció analitza diferentes pel•lícules ja siguin clàsiques o actuals. En aquest número l'autor fa un repàs a les següents pel•lícules:

-Quills
-Bailame el agua
-La sombra del vampiro
-Chocolat

La realitat dels sindicats oficials

UGT i CCOO traïdors de la classe obrera (pàg 11-12)

La alineación laboral

Un fenómeno social que nos puede tocar afrontar a tod@s (Pág. 12-13)

Los curas castrenses y sus discípulos

Un riguroso análisis de los curas a lo largo de la historia (pág 9-11)

El Pèsol Negre es manifesta a través de l'editorial. La resta d'articles i opinions són responsabilitat dels seus autors.

HA MORT EL COMPANY RAMON CASALS "RAMONET XIC"

Poc abans de que surti aquest número del Pèsol que era dedicat al **1 de Maig**, ens assabentem d'una molt mala notícia. El nostre bon amic Ramonet ens ha deixat. El lector i amic del Pèsol **Ramon Casals i Orriols** ens va deixar el passat **dimarts 24 d'abril**. Aquest vell militant anarquista berguedà, militant de la **C.N.T.** i cofundador de les **Joventuts Llibertàries de Berga** va morir a l'edat de 92 anys a una residència d'**Err**. Després de l'exili forçós que va emprendre el 1939, com tants d'altres, es va establir a França, on ha mort.

El darrer dia que el vam visitar, va ser el passat diumenge dia 15 d'abril, nou dies abans que ens deixés, i es trobava ja francament desmillorat i ell ho sabia. Sobretot si tenim en compte la vitalitat i l'energia que als seus 92 anys encara desprenia en Ramonet. Exemple de pensament i pràctica llibertària, fins fa ben poc encara portava amunt i avall de la residència els seus companys que tenien impediments físics per anar a dinar i desplaçar-se en general. Tothom que el va conèixer ho sap, el Ramonet era un bona persona, un anarquista que va dur una vida d'extraordinària coherència. Encara el darrer dia que vam estar amb ell, s'alegrava en conèixer les noticies del nou local cultural que estem a punt d'obrir. I ens demanava emocionat –intuint ja el final- que donéssim salutacions a tots els companys del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, de la nova organització cultural "Columna Terra i Llibertat", del Pèsol, l'Ateneu i a tots els joves llibertaris berguedans, encara que ell no els conegués a tots.

Ho diem emocionats i amb sentiment: cal que no oblidem mai el Ramonet Xic, i cal que continuem la nostra causa que sempre va ser la d'ell. "Paquetero" de la premsa llibertària a Berga durant molts anys, en Ramon Casals va difondre sempre la Idea. En Ramon va lluitar sempre per l'emancipació dels explotats, per la llibertat; per l'anarquia. Exemple de coherència vital, humil, humà, rebel i lliure sempre el vam admirar. És ara feina nostra mantenir el seu record i el de tots aquells als que sempre se'ls ha volgut fer fora de la història. Aquelles actives persones que resulten tant incòmodes a la història oficial. Sempre el recordarem i pel que fa a la tasca que fa tants d'anys va començar amb els seus companys, sabeu que serà sens dubte continuada. Malgrat les pressions de tots els reaccionaris berguedans la lluita per la llibertat continuarà, no en tingueu cap dubte. Nosaltres recollim el testimoni. El nostre horitzó segueix sent l'anarquia. **VISCA EN RAMONET! VISCA L'ANARQUIA!**

VOLEM DEDICAR AQUEST DIA DE LLUITA QUE HA DE SER SEMPRE EL 1 DE MAIG AL RECORD I LA MEMÒRIA DEL RAMONET XIC, QUE VA DEDICAR LA SEVA VIDA A LA LLUITA PER L'EMANCIPACIÓ DELS EXPLOTATS I PER L'ALLIBERAMENT TOTAL DE LA HUMANITAT.

A continuació reproduïm l'editorial que havíem preparat per aquest número dedicat a l'1 de Maig, abans de saber la noticia de la irreparable pèrdua:

Visca el **Primer de Maig!**: dia dels explotats, dia de reivindicació i lluita. L'assemblea de redacció del **Pèsol Negre,** ha decidit fer aquest número mensual –al juny en tindreu un altre- i dedicar-lo especialment per commemorar la jornada de lluita que ha de ser aquest dia.

A Berga, sembla que els darrers carlins són ja liberals. Aquests liberals han transformat l'**1 de maig** en el dia de la fira, el dia del lliure comerç, de l'especulació i de celebració del capitalisme. Han fet d'un dia dedicat a les víctimes del capitalisme i a les seves reivindicacions, precisament en un dia per honorar l'ex-

EDITORIAL

plotació i els explotadors. El pitjor de tot és que aquesta maleïda aberració liberal que tergiversa el sentit d'un dia tant important ha quallat molt.

Si bé no ens estranyem que els poderosos del Berguedà parlin del dia de la Fira de Maig per parlar de l'1 de maig, si que ens estranya, i ens sorprèn negativament, que alguns col•lectius independentistes i socialistes -o si més no d'esquerres- que porten una tasca prou seriosa, també parlin de Fira per referir-se a la jornada que ens ocupa.

Recordem a tothom i en especial als explotats que han oblidat el que són, que l'1 de Maig està dedicat als treballadors/es i explotats/des de tot el món. Aquest dia internacional de reivindicació obrera recorda i homenatja els **Màrtirs de Chicago**, que el 1886 van ser executats per reivindicar la jornada de vuit hores.

Precisament al Berguedà actualment hi ha ben poca feina i la que hi ha és d'una qualitat pèssima. Amb l'amenaça de l'atur molts empresaris berguedans sotmeten els seus assalariats a duríssimes condicions laborals. No es cap novetat, tothom ho sap. Si bé els obrers del Berguedà no han mantingut la tradició de lluita del passat segle XX, els empresaris si que han mantingut la tradició d'éssers uns dels pitjors explotadors de Catalunya. Ara sembla que els interessos de certa burgesia passen per fer una millor carretera –discuteixen per on fer-la passar- que sembla que portarà entre altres coses major turisme. Parteixen de la tesi que l'augment de producció comporta un augment dels beneficis per tothom. Cal apuntar que en tot cas aquest beneficis són distribuïts de manera tant desigual que no estem segurs que ens interessi tot plegat.

Cal que no oblidem qui som en cap moment. És necessari que prenguem consciència del que som i que aprenguem a pensar lliurement i de manera autònoma. Cal seguir lluitant per la llibertat i la igualtat i en contra de l'explotació de la persona per la persona. **VISCA L'EMANCIPACIÓ DELS EXPLOTATS/DES! VISCA LA LLIBERTAT!**

ACTUALITAT

SABER DE QUÈ ESTEM PARLANT

Recentment estan sorgint una sèrie d'articles i de reflexions de diverses tendències entorn les declaracions d'Heribert Barrera referents a la immigració; tan des del punt de vista crític, titllant-lo de feixista com de caire contrari, exculpant-lo per la seva edat, dient que es tracta d'un gran patriota català i altres bajanades. Crec que és bo que la gent opini -ja que si opina és que pensa i el que interessa és que la gent pensi- encara que sigui de futbol o del Gran Hermano (memorable "experiment sociològic), el que passa és que per parlar d'immigració cal saber de què es parla, la meva intenció és aportar unes dades estadístiques perquè no es caigui una i altra vegada en tòpics i en xifres errònies. La població activa espanyola a l'any 1995 era de 16.264.250 persones, els immigrants en edat laboral eren 290.153, això ens dona una taxa del 1.8% (si hi sumem els indocumentats arribaria al 2.5%). Sovint s'ha pensat des d'esferes conservadores (el nostre estimat govern del Partit Popular, d'altra banda elegit, no ho oblidem, amb els vots de la majoria dels espanyols) en l'expulsió de tots els immigrants com a solució al problema de l'atur; doncs bé, resulta que amb aquesta expulsió només un 10% dels espanyols aturats tindria feina. Però d'on venen i on van aquests immigrants? Comencem per contestar al segon interrogant, a Espanya hi ha 38 províncies amb un índex d'immigració inferior a l'1%, 6 províncies entre un 1 i un 2 %, una província (Màlaga) amb un 3% i només 3 províncies (Girona, Balears i Alacant) entre el 3 i el 4%. A les grans ciutats (Madrid i Barcelona) els immigrants estan concentrats en feines d'alta qualificació i també en la construcció (magrebins a Barcelona majoritàriament i polonesos a Madrid). Ara que ja he exposat molt breument on van aquests immigrants, cal entrar en el tema que potser resultarà més polèmic i a la vegada més sorprenent; l'any 1995 el col•lectiu d'estrangers majoritari a Espanya són els europeus, cal tenir en compte l'altíssim índex d'europeus en edat avançada que resideixen a les costes espanyoles, per nacionalitats destaca Marroc amb uns 101.000 immigrants, però a continuació el bloc format per Gran Bretanya, Alemanys, Portugal, França i Itàlia suma 213.336 sobre la xifra total de

600.000, aquests immigrants ocupen llocs directius a empreses espanyoles o estrangeres i reben uns sous altíssims; en tercer lloc tenim els immigrants provinents de les ex colònies espanyoles, és a dir, de Amèrica del Sud i Central. Referent a les altes donades a immigrants a Seguretat Social veiem que hi ha un 29,7% d'africans, un 38% provinents de la Unió Europea, un 18% de les ex colònies espanyoles, un 8,4% provinent d'Àsia i un 1% dels EUA i Canadà

Hi ha unes clares diferències entre la composició per sexes d'aquests fluxos migratoris ja que en el cas dels migrants europeus és d'un 50% per cada sexe, en el cas dels africans és del 70% d'homes i el 30% de dones; per tant tampoc és certa aquella típica frase de " es que els marroquins porten tota la seva família aquí" en tot cas seria aplicable als europeus i no pas als africans. De manera que no cal alarmar-se per les xifres, i més si tenim en compte que actualment hi ha 2 milions d'espanyols treballant a l'estranger i tan sols 600.000 estrangers treballant (no oblidem que estan treballant) a Espanya.

El problema principal és que a casa nostra (Catalunya) hi ha una gran concentració de població africana degut a que gaudim d'una economia molt més diversificada que altres zones de l'Estat Espanyol, a més es tracta d'immigrants "diferents" que a simple vista es veu que "no són catalans" mentre que un alemany de quasi dos metres, ros, amb ulls verds i un Mercedes últim model és més "igual" a nosaltres.

Però és que Espanya és un cas excepcional respecte la resta d'Europa? La resposta és "si", és un cas excepcional pel baix nombre d'indignats, només cal veure que a Luxemburg l'índex és del 35%, a Suïssa del 18%, per sobre del 5% trobem Bèlgica, Alemanya, Suècia i Holanda i per sota del 2% apareixen els països mediterranis: Espanya, Grècia, Itàlia i Portugal. Només un exemple extrem d'una zona tan desenvolupada econòmicament com és el Golf Pèrsic on el percentatge d'immigrants l'any 1985 era del 85%.

Analitzem ara la distribució per sectors productius dels immigrants i dels catalans, per veure si realment "ens prenen la feina" com denuncien determinats sectors. (mirar taula de més avall)

Amb aquesta taula veiem que hi ha una concentració d'immigrants en sectors directius i en àrees de baixa qualificació. Les aparents concentracions d'immigrants a àrees concretes com la construcció i el servei domèstic no son certes ja que veiem que l'índex de foranis en al construcció és del 1.4% (18 mil treballadors) i en el servei domèstic és del 7% (25 mil persones, sobretot dones originàries de les Filipines).

SECTOR PRO-	ESTRANGERS	CATALANS (en
Tècnics	14.1	12.4
Directius empreses	4.1	2.2
Servei administratiu	7.6	16.1
Comerciants i ve-	8.6	13.4
Hostalera	23.6	10.8
Agricultura i pes-	12.6	3.4
Mineria i trans-	28.7	41.5

Amb aquest recull de dades vull animar a la gent a buscar solucions a la lamentable situació en que es troben els immigrants i a debatre sobre els temes aquí exposats, i no em val l'argument de dir que hi ha espanyols en situació laboral tan o més precària que els immigrants (que és cert) però aquests espanyols no són repatriats, no es juguen la vida creuant un Estret de la Mort i, el que és més important, tenen papers per demanar assistència sanitària i registrar-se a les llistes de l'atur entre altres coses.

Marc Pons.

Bienpensantes son los que piensan bien. Esto es, los que no piensan. Los que repiten como papagayos lo que oyen por televisión. Son los que duermen el sueño de las verdades oficiales. Son los esclavos, los que para no poner en juego su vida renunciaron a la libertad

Habeas Corpus

RAMON CASALS ORRIOLS, "RAMONET XIC"
Una vida dedicada a les persones

En Ramon va morir el passat 24 d'abril de 2001 a la residència on vivia. Nosaltres ens dol molt la mort d'un gran amic i company, però de cap manera volem participar en falsos homenatges que no són més que farses. Simplement volem tenir un sentit record cap a una persona que es caracteritzava per la seva humanitat i humilitat. Per això us presentem un petit resum de la seva vida.

SALUT I LLIBERTAT.

En Ramon va néixer al novembre de 1908 a la plaça de Santa Magdalena de Berga, en el sí d'una família econòmicament modesta, com era normal a la Berga de principis de segle. El seu pare, Tomàs Casals Marginet, treballava a la fàbrica dels *Carburos*, que en aquella època se la coneixia com a fàbrica dels francesos. I la seva mare, Ramona Orriols Perarnau, feia treballs a domicili, per exemple anava a rentar roba de diverses famílies als safareigs de la ciutat. Ell era el més gran de tres germans.

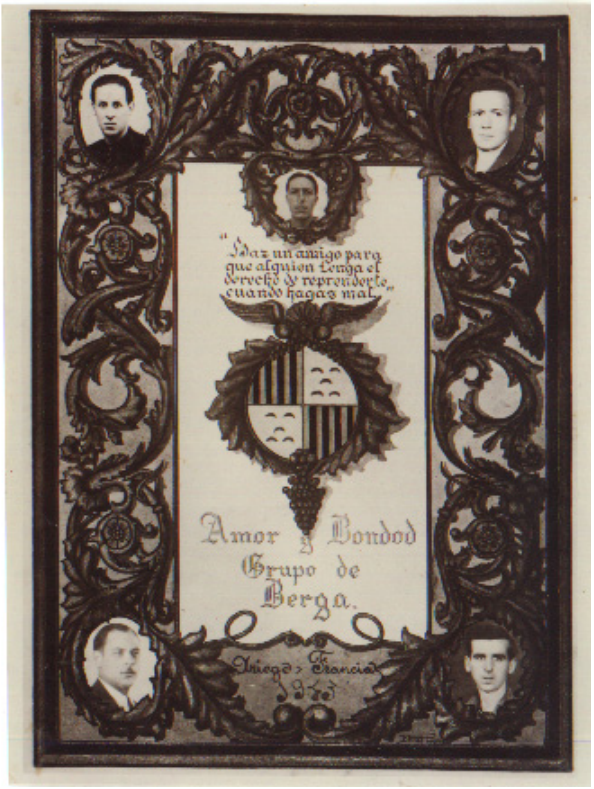

Fou en aquests primers anys de la seva llarga vida quan li va sortir el nom amb el què tots el coneixem: *"Ramonet Xic"*. La seva mare, per motius de feina, no tenia massa temps de cuidar-se del fill, per això el portava a la casa de la seva veïna, el fill de la qual també es deia Ramon, per distingir-los li va començar a dir Ramonet Xic perquè ell era el petit.

Als sis anys va entrar a l'escola, primer va anar a una espècie de guarderia de quitxalla a Sant Joan, on actualment hi ha la Llar dels pensionistes. Després va anar als "Hermanos" que eren a la plaça del Doctor Saló. D'aquesta estada tenia molts bon records del "Hermano Fausto", amb el qual va tenir bones relacions sempre més. Per motius de salut va haver de deixar l'escola i per instruir-se anava al despatx de Mossèn Viñas que li feia de mestre particular.

La situació es va complicar més quan als onze anys la mare del Ramon es va posar malalta impedint que treballés. Això ho va provocar que en Ramon deixés els estudis i es posés a treballar. I ho va fer gràcies al cunyat de Mossèn Viñas que era majordom de la fàbrica d'en Magí Sala. Allí li feien fer petits encàrrecs.

Al 1920 mentre treballava a aquesta fàbrica la seva mare es va morir. Els Sala, propietaris de la fàbrica, van tenir cura d'ell mentre es feien els preparatius de l'enterrament. Ells van ser els primers que li van possibilitar tenir un vestit d'home.

A la fàbrica de Cal Magí s'hi va estar dos anys mes fins que van tenir problemes econòmics, el Ramonet diu que va ser allí on va aprendre a teixir. Després se'n va anar a una fàbrica petita que li deien Cal Molera, situada al Carrer Maixerí, aquí s'hi va estar un any aproximadament, i d'aquí se'n va anar a Cal Asensio on hi va ser fins al 1926.

Va ser aquí on va començar a formar-se ideològicament dins les idees llibertàries. A la fàbrica hi havia vells sindicalistes i en Ramonet va entrar en aquest moviment dins la clandestinitat. Hi havia la família Foses i els Simons, però qui el va influenciar mes fou en Joan Bonilla. Segons en Ramonet era un home molt in-

tel•ligent, provenia d'Andalusia d'on havia marxat per problemes degut a la seva activitat sindical. En Bonilla al veure l'interès del Ramonet va agafar molta estima per ell i li ensenyava les seves idees. D'aquesta manera van reprendre l'activitat de la CNT, fet que va emocionar molt al seu pare.

Al parlar dels mestres ideològics no podem passar per alt personatges com Bakunin, Kropotkin, Reclús, Anselmo Lorenzo, Ferrer i Guàrdia, però sobretot Tolstoi, que segons ell el va transformar en espècie d'anarquista cristià. Quan parlava de Tolstoi sempre recordava una expressió que el va impactar molt: "... Déu va fer la terra perquè l'home visqui del seu treball, però no va fer propietaris...".

Mentre treballava a cal Asensio també va entrar d'aprenent de barber, alternant així el treball a la fàbrica amb l'aprenentatge de barber, ja que només anava a la barberia el dissabte a la tarda i el diumenge al matí. Aquesta barberia era la de Cal Badó situada al Carrer Major. És aquí on va conèixer el que seria la seva gran amistat, en Ramon Sant, el "Ros".

Al 1926 va plegar de Cal Asensio i va anar a treballar a Cal Rosal, on dos anys després, a la primavera de 1928, succeiria un fet molt important per en Ramonet, la seva primera vaga. L'objectiu era reestructurar els horaris i reduir així la jornada a 8 hores. Els sindicats van intentar arribar a un acord amb la patronal cosa que no va ser possible, i això va desembocar en una vaga, que fou molt general al llarg del Llobregat.

Ell junt amb dos companys de Gironella van organitzar la vaga a Cal Rosal, s'ha de tenir en compte que Cal Rosal era un lloc on les vagues no eren el pa de cada dia, existia un fort control patronal, l'amo exercia molta pressió. El conflicte no va triomfar i en Ramonet va marxar de la fàbrica

Així veiem com en Ramonet Xic va fer els primers passos dins del sindicalisme actiu. S'ha de tenir en compte que durant la dictadura de Primo de Ribera la CNT estava a la clandestinitat, o sigui que les accions dels obrers eren puntuals. Cal dir també, que tots els polítics oposats al règim veien amb simpatia les accions dels obrers i s'hi solidaritzaven. Els sindicats legals eren els Sindicats Lliures, que van ser muntats pel govern com una forma de controlar el moviment obrer. Contràriament al que passava a Barcelona, sembla ser que a Berga aquests no van tenir gaire importància.

Després d'aquesta vaga, en Ramonet va fer diferents feinetes: va treballar a la carretera de Casserres, després a la carretera de Cercs fins a la Font de la Vedella. D'aquí va passar a treballar a la línia elèctrica de Fígols a Vic, on va tornar a reempendre la seva tasca reivindicativa. En aquesta empresa hi tenia un amic, "el Solsona", que feia d'escrivent , i sempre que en Ramonet havia d'escriure algun paper o document, ell li corregia. Aquest treball tenia els seus problemes, el mes important era el desplaçament, havia d'anar a peu de Berga a Fígols cada dia. Degut a això ell i algun altre treballador van redactar unes bases per reivindicar millores a l'empresa, ell les va dictar i el Solsona les va corregir. Les van presentar i els van enviar a parlar amb la direcció de l'empresa, el director era el fill de Maluquer i Viladot. Com a representants dels obrers i van anar en Ramonet i en Manuel Prieto, que era de Fígols.

Al 1930 quan treballava en aquesta empresa el Ramon va rebre una altre dels cops durs de la seva vida, la mort del seu pare. La seva mort, segons ens explica en Ramon no fou conseqüència d'una llarga malaltia, fou bastant ràpida. Un dia quan tornava de la barberia va trobar el seu pare al llit ben blanc, va anar a buscar al metge Desveus que li va fer unes receptes. Després va venir a casa seva el "Setventres", un practicant, per posar-li unes injeccions. Malgrat això, ja no hi va ser a temps. Un cop els seu pare es va morir va anar a viure a ca la "Roseta de Cal Salvador", que va recollir els tres fills, fou un cop molt dur.

Poc temps després va deixar la barberia del carrer Major, i els dissabtes a la tarda anava a Fígols a fer de barber particular. Al mateix temps encara treballava a la mateixa empresa, però no hi va ser durant gaire temps. Quan el van voler fer fix, ell s'hi va negar perquè aquesta feina comportava haver de viatjar molt, i ell tenia les arrels i, sobretot, les seves germanes a Berga.

Un cop va deixar aquesta empresa es va posar a buscar feina, cosa que li va resultar molt difícil ja que ningú li volia donar feina, degut a la seva participació a la vaga de 1928. En Ramonet però coneixia un home que feia de majordom a la fàbrica de Cal Arisó. Aquest home era l'Antoni Tort, "el petoret". Aquest li va dir que demanés feina a Cal Arisó, quan ho va fer es va trobar amb la resistència de la muller de l'Arisó que es negava a donar-li feina. En Ramonet li ho va comunicar al Petoret, que va dir als amos que si no agafaven en Ramonet ell marxaria. Com que era un home molt apreciat i treballador li van fer cas i en Ramonet va poder entrar a la fàbrica. En aquesta empresa es va encarregar de dos telers.

Mentre treballava allí es va produir un fet molt important, la proclamació de la Segona República a l'abril de 1931. Segons ens explica en Ramonet a Berga hi va haver molta festa, malgrat que era una ciutat molt influenciada per les dretes.

Socialment parlant, s'iniciava una època molt intensa per en Ramon Casals. Els sindicats sortien de la clandestinitat portant a terme tot un seguit d'accions destinades a millorar la situació dels obrers berguedans. En el mateix moment de la proclamació de la República en Ramonet va treballar intensament per la legalització de la CNT a la comarca del Berguedà. Cal dir que en Ramonet sempre es va mantenir dins d'una línia d'acció pacífica i negociadora, allunyant-se d'actituds mes radicals, va defensar les seves idees de la forma més humana possible.

Al gener de 1932 en Ramonet va assistir a una reunió amb la patronal del sector tèxtil, per intentar aconseguir una millora salarial. Aquesta reunió no va tenir èxit i va derivar en una vaga del sector del Berguedà.

Paral•lelament va succeir un dels fets que mes ressò ha tingut en la història recent de la nostra comarca, la revolta social a les zones mineres del Llobregat, on es va implantar el comunisme llibertari, per mitjà d'una vaga general revolucionària. Els caps de Fígols foren en Manuel Prieto, citat anteriorment, i en Salvador Robles. Prèviament a aquests fets es va fer una reunió a Gironella on hi van assistir molts representants de la CNT de la comarca. En Ramonet hi era com a representant de Berga. En Robles va proposar l'implantació del comunisme llibertari a tot el Berguedà. Aquesta proposta però no fou acceptada.

Un any mes tard, en Ramonet fou víctima de la repressió que el govern exercia contra la CNT. Al gener de 1933 es va produir un moviment a diversos indrets de Catalunya patrocinat pels partidaris de la gimnàstica revolucionària. En Ramonet no hi va participar, però degut a la seva militància anarquista i a la seva participació en fets anteriors, fou dut, junt amb en Salvador Torné, a la presó Model de Barcelona com a pres governatiu.

A la presó no hi va ser gaires dies ja que uns amics seus van anar a veure al director del diari *El Diluvi*, l'Àngel Samblancart, i li van explicar la situació. A l'endemà aquest diari els hi va dedicar l'editorial. Això els va ajudar molt.

Quan va sortir de la presó, en Ramonet va haver de tornar a fer front a la recerca d'un lloc de treball. Va tornar a Ca l'Arisó, però aquest cop la resistència a agafar-lo va ser major, no volien gent que hagués estat empresonada. Després es va trobar amb en

"Petoret", que havia obert una petita fàbrica al carrer Harmonia, li va explicar la seva situació i aquest li va donar feina. En Ramonet sempre va estar agraït amb l'Antoni Tort que durant molt temps va ser una gran ajuda per ell. Així al 1933 en Ramonet entrava a treballar a la seva fàbrica i s'hi va estar fins al final de la República.

En Ramonet va ser un testimoni molt important a l'hora d'explicar-nos quina era la relació entre la gent de diferent ideologia a la Ciutat de Berga durant el període Republicà. Així ens deia que no van ser especialment difícils amb els altres elements progressistes, perquè malgrat les diferències també hi havia molts punts de contacte. Com exemple hi ha els fets d'octubre de 1934, quan Companys va proclamar l'Estat Català. Aquesta proclama es va extendre per tot Catalunya, Berga no en fou una excepció, i l'alcalde Illa també va proclamar l'Estat Català. Com a conseqüència els membres de l'ajuntament foren tancats a la presó de Berga. D'aquí se'ls van endur a Barcelona com a presos governatius. En Ramonet, junt amb un altre company, els va acompanyar cercant un advocat que els pogués defensar. Per això, en Ramonet va participar en l'organització de subscripcions per tal que el poble els ajudés. Malgrat aquest esforç, no hi pogueren fer res.

De mica en mica s'anava acostant un fet que va trencar la vida de moltes persones i famílies, la Guerra Civil. De seguida que es produí l'aixecament franquista, en Ramonet va anar Manresa i a Barcelona per informar-se de la situació. A Barcelona va tenir una fortuïta i emotiva trobada amb Bonaventura Durruti, amb qui va parlar de la situació del moment. Cal tenir en compte que durant tot el conflicte, en Ramonet va tenir una actuació molt destacada com membre actiu de la CNT. Va intervenir en la creació del Comitè de Milícies Antifeixistes de Berga, del qual en va arribar a ser president, fou tinent d'alcalde de l'ajuntament des del març de 1937 fins al març de l'any següent, i un llarg etcètera que no s'acabaria mai.

Tampoc ens hem d'oblidar que va participar directament en el conflicte bèl•lic. Al novembre de 1936 va marxar com a voluntari a la Columna Terra i Llibertat, junt amb d'altres berguedans. I van tornar, al no acceptar la militarització, al març de 1937. Un any després fou mobilitzat integrant-se a la divisió 153, antiga columna Terra i Llibertat.

Durant el temps que va durar el conflicte va fer tot el possible per què les postures més inhumanes no afloressin, d'aquesta manera va salvar vides que d'altra manera s'haurien perdut.

Quan l'exèrcit franquista va envair Catalunya es va veure obligat, com tants d'altres, a exiliar-se a França. Allí va passar per diferents camps de refugiats: Agde, Argelers, Sant Cebria, Vernet i Noer. Després de moltes dificultats es va integrar a *l'Agrupació de Berguedans a l'Exili*, participant en diferents aplecs i també col•laborant en el seu butlletí.

Fou en el país veí on instal•là la seva residència definitiva, més concretament a Mas d'Asil, on va hi anar a viure junt amb el seu gran company Ramon Sant "el Ros". Aquest però va morir al 1973.

Els últims anys de la seva vida els va passar a una residència al poble d'ERR, prop de la frontera catalana, terra que estimava tant. En cap moment va deixar

la seva militància d'acció i pensament. Seguia rebent la premsa llibertària: *Solidaritat Obrera* de Barcelona, el *Pèsol Negre* del Berguedà, i el *Cenit* dels exiliats a França, publicació a la qual va fer una petita aportació econòmica pocs mesos abans de morir.

En aquesta residència, malgrat la seva avançada edat, va seguir practicant el seu profund humanisme, tot cuidant dels avis que també vivien allí. Cada dia acompanyava els que tenien dificultats de mobilitat a menjar i a les seves habitacions. Ell no tenia cap obligació de fer això, però aquesta activitat el mantenia viu, perquè creia que tota persona havia d'ajudar a les que tenen més dificultats, cosa que va practicar fins als últims dies de la seva vida.

Fa molt anys que els companys del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs manteníem una relació intensa d'amistat amb el company Ramon. Al qual apreciàvem molt i per això visitàvem assíduament. La nostra activitat el va entusiasmar ja que hi veia la continuació del seu compromís, per això ens encoratjava a seguir endavant. Pocs dies abans de la seva mort, en la nostra darrera trobada, intuint que el final era a prop ens va encomanar fer extensiva la seva salutació als joves companys llibertaris, malgrat que a la majoria no els conegués.

Dediquem aquest primer de maig, dia internacional de reivindicació obrera, al company Ramon que sempre va lluitar per l'emancipació dels explotats i per la llibertat global de la persona. La seva tasca serà sens dubte continuada.

VISCA LA LLIBERTAT

Josep Cara i Jordi Jané
en nom de tots els companys del
Centre d'Estudis Josep Ester Borràs

LOS CURAS CASTRENSES Y SUS DISCÍPULOS

La historia oficial de Catalunya presenta a la sociedad catalana del siglo XIX y XX, como un producto uniforme que gira alrededor de un circulo de ideas provenientes del mundo religioso, conservador y nacional, que desarrolla un perfil muy preciso de catalán, omitiendo y manipulando diferentes variables perturbadoras a las que se les considera como extranjeras, foráneas o engendradas fuera del país. Durante el siglo XIX Y XX Cataluña va a desarrollar dos modelos de sociedad. Por un lado la Cataluña mediterránea con su eje de acción en Barcelona y por otro la Cataluña profunda y conservadora, radicada principalmente en las comarcas de interior.

Esta dualidad de ideas aun pernocta en la sociedad catalana. La historia oficial, patentada desde las universidades catalanas, tiende a refundir estas dos ideas. La resultante es una nueva idea artificial y prefabricada, que recoge perfectamente los planteamientos de la Cataluña profunda, apoyándose en el nacionalismo lírico y en la liturgia de Montserrat.

La comarca del Berguedà es un claro exponente de esta ciencia ficción histórica, santifica en el matrimonio nación-religión o dicho de otra manera nacionalismo-iglesia. La historia siempre la escriben los vencedores, a los vencidos les dejan el derecho al pataleo, este razonamiento antiguo pero ilustrado resume todo. Los hechos históricos son modificados e interpretados en beneficio de los vencedores, es decir, en el poder y en sus instituciones. Estas deben convencer políticamente e históricamente, tienen que legitimar sus acciones y sus comportamientos, aunque para ello necesiten obligatoriamente, que los historiadores oficiales y los intelectuales de palacio avalen sus versiones. En el Berruela esta actitud se hace ejemplar. Los cronistas y los historiadores de la comarca, en su mayoría discípulos de los curas castrenses, nos presentan la historia del franquismo de la siguiente manera: La dictadura franquista representaba el poder centralista de Madrid y reprime con firmeza la cultura y la lengua catalana, prohíbe sus instituciones y persigue a los catalanes que se revelan contra estas injusticias. Otra de las componentes de esta actitud, es que los personajes que aparecen en las crónicas oficiales, o bien pertenecen a la monarquía catalana o a la iglesia y si aparece algún laico, este tiene una fuerte dependencia del monarquía-iglesia. Durante el periodo de la democracia, se ha ido consolidando la idea, de que los curas castrenses y sus

discípulos, fueran protagonistas de la lucha contra el franquismo. Se les ha dedicado plazas, calles y monumentos para honrarles. Sin embargo la historia se pregunta lo siguiente: ¿Conocemos bien la lucha antifranquista? ¿o simplemente conocemos aquello que ha interesado a los cronistas oficiales? El periodo franquista en el Berruela se puede dividir en cuatro etapas: 1ª 1939-1952, 2ª 1952-1960, 3ª 1960-1972, 4ª 1972-1977. En la primera etapa, el régimen franquista adoptará una represión brutal y cruel que se saldará con miles de muertos, ante los pelotones de ejecución o en las comisarías de las policías del Estado. Franco contará en Cataluña con el apoyo incondicional del ejercito, de los cuerpos de seguridad del Estado, de la burguesía que havia financiado su cruzada, de la iglesia catalana que formaba parte del propio estado franquista y fundamentalmente de la pequeña burguesía catalana: comerciantes, tenderos, empleados de cuello duro, cuadros medios, etc; que durante la Guerra Civil (1936-1939) habían pertenecido a las organizaciones estalinistas -UGT, PSUC y Estat Català-. En esta etapa la iglesia catalana por medio de los curas castrenses y sus discípulos pondrá todos los medios de que disponga a su alcance para mantener el régimen franquista en el poder. El franquismo era un régimen donde el Estado y la Iglesia eran una misma cosa, de lo que se deduce, que para los curas castrenses y sus discípulos adoctrinados en el ideario de que "Cataluña será cristiana o no será", no dudaran en la elección y se volcaran con Franco desde el propio Burgos en 1936. La mayoría de ellos ocuparan Cataluña con las brigadas carlistas de Varela y Solchaga en 1939.La única oposición eficaz al franquismo la llevo a cabo el movimiento obrero catalán, es decir la CNT-FAI. Desde la clandestinidad en la propia Cataluña como desde el exilio, la CNT-FAI llevo a cabo por medio de la lucha sindical una oposición organizada y constructiva, basada en la reorganización de los sindicatos en el interior desarrolló las infraestructuras necesarias para intentar derrocar al régimen. La represión fue tan feroz y sangrienta, que el propio movimiento obrero se vio obligado a dotarse de mecanismos de seguridad, organizando la denominada guerrilla rural y la guerrilla urbana. La guerrilla tendrá como misión introducir medios logísticos y humanos en el interior de Cataluña, con el objetivo de crear un clima propicio para colocar al régimen al borde del precipicio.El segundo periodo del franquismo (1952-1960) En este periodo los curas castrenses y sus discípulos, continuaran con la misma fidelidad al régimen. El régimen durante este periodo mantendrá una rivalidad entre falangistas y católicos, que dará lugar a ir aumentando su credibilidad ante las cancillerias europeas y americanas. Hacia finales de los años cincuenta y con la muerte de Pio XII, el gran protector del franquismo, la iglesia se dará cuenta, de que es necesario adoptar una nueva actitud ante los acontecimientos que se avecinaban y dará la sagrada orden de comenzar a colocarse en buena posición ante los cambios que se iban a producir en occidente. El propio franquismo seguirá al pie de la letra, las indicaciones de la iglesia y dará paso a la oligarquía financiera, que instalara un nuevo modelo de desarrollo económico. Esto se materializa en los famosos "planes de desarrollo", donde se irán introduciendo medidas económicas liberales, siempre bajo el estricto control del Arancel y del monopolio. En esta época aparecerá el SEAT 600. Los curas castrenses y sus discípulos, obedecerán ciegamente las ordenes del Vaticano y adoptaran una postura de crítica-pasiva, que justamente con los planes de desarrollo, servirán para dar credibilidad de pluralismo político al régimen franquista. En el periodo 52-60 la oposición al franquismo estará representada por el movimiento obrero que dará sus ultimas coletazos y por la aparición del movimiento estudiantil. En el tercer periodo 1960-1972, se producen grandes cambios en la vida política del franquismo. Los tres pi-

lares fundamentales en los que se sostenía el régimen sufren transformaciones. En la Iglesia, donde la jerarquía se mantiene fiel a los postulados del régimen, aparecen ordenes tajantes desde la propia jerarquía para que sus bases incidan en movimientos de aproximación a la oposición moderada al régimen. En este movimiento los curas castrenses y sus discípulos tendrán un protagonismo especial, abandonado las viejas chaquetas y adquiriendo nuevas. El segundo pilar, el económico, creará un modelo oligárquico, desplazando al modelo falangista y a la propia falange, colocando en los puestos claves a hombres del OPUS. El tercer pilar, la pequeña burguesía, hará un pequeño desplazamiento hacia el centro. La oposición se desarrolla entre los estudiantes y el Partido Comunista, que a finales de los 60 aglutinan tímidamente juntamente con CCOO la oposición directa al régimen. En esta época aparece ETA. El periodo 1972-1977 será francamente desolador para los perdedores de la guerra civil. En este periodo se labra el camino a la monarquía a cambio de las sillas pertinentes, surgidas de las elecciones de 1977. Es el periodo en que el franquismo prepara el relevo del régimen, para transformarlo en un estado de derecho, para ello dentro del aparato del franquismo se prepara el paso. Este se hará sin sobresaltos, reduciendo las utopías nacidas del mayo de 1968 y las ideas de ruptura, para ello contará con el beneplácito de la oposición. La oposición se organizará fundamentalmente en la asamblea de Cataluña, órgano que tenia por misión preparar la transición sin traumas y que estaba controlada por el PSUC y sus aliados. Representaba lo mismo que el estalinismo había aglutinado en el periodo 1936-1939. Para ello contaba con adhesiones que iban desde la iglesia hasta sectores de la pequeña y media burguesía catalana. Los curas castrenses y sus discípulos habían dado un paso al frente juntamente con la pequeña burguesía y la iglesia catalana, renegando del franquismo y adoptando un sentido político oportunista, jamás visto en este país. Ahora se habían vuelto hasta separatistas. Cambiaban los rótulos de sus tiendas, las cabeceras de sus medios de comunicación y lanzaban un Apocalipsis catalanista y democrático para limpiar su pasado. Después de la transición continuaran desarrollándose, colocándose en los partidos nacionalistas de CIU y ERC, volverán a disponer de la administración y de la vida social de Cataluña, tal como lo habían hecho durante el franquismo, con el agravante de que no habían arriesgado nada durante el franquismo y claro las plazas y calles de la Cataluña profunda llevaban por nombre ilustres curas castrenses, a los que no les faltan bustos y monumentos a su gloria.

Conclusión: Los curas castrenses y sus discípulos, fueron y siguen siendo elementos al servicio del poder de turno, con el mínimo gasto posible, cambian su pasado por medio de su nacionalismo folclórico, rancio y trasnochado.

SANT JOSEP OBRER

LABORAL

BOICOT ALS SINDICATS GROCS!

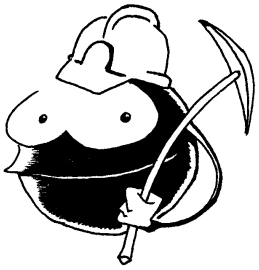

Com era d'esperar, els *media* han silenciat el que significa la nova reforma laboral, aprovada una vegada més sense que la majoria d'obrers sabessin en què es fonamenta. Només s'ha ressaltat la difícil entesa entre les tres parts, govern, patronal i sindicats majoritaris... que finalment, i sense cap tipus de sorpresa, van arribar a un acord. Aquest pacte no va ser total, ja que la UGT finalment no s'hi va adherir, però com no, es va tornar a veure la foto amb José María Aznar, José María Cuevas (president de la patronal, CEOE) i José María Fidalgo (secretari general de CC.OO.) firmant l'acord sobre la reforma.

Aquest fet em recorda els Pactes de la Moncloa, firmats per UGT i CC.OO. durant la transició "democràtica", i que suposaren el control de les organitzacions obreres i les seves reivindicacions, per part del sistema estatal espanyol. Els capdavanters de la transició política, d'herència clarament franquista, idearen un marc on col•locar els sindicats dins la seva "democràcia". Aquest marc sindical es fonamenta al voltant de les

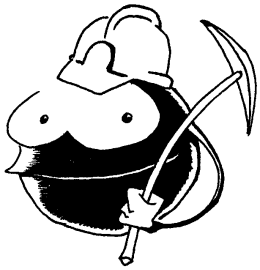

eleccions sindicals que no són res més que una farsa, en què a través del vot s'elegeix als comitès d'empresa, encarregats de negociar amb els patrons el que més convingui als treballadors... Però com poden reivindicar els drets obrers unes organitzacions sindicals que reben subvencions estatals? Com atacaran a aquell que els dóna exagerades quantitats de diners? La resposta es troba en la realitat, els dos sindicats majoritaris només han aconseguit pactes antiobrers, convenis amb la patronal, retallades en els drets dels treballadors,... això demostra que no són res més que uns "arlequins" al servei dels patrons. Ja n'hi ha prou de fer concessions a la patronal i al govern! Els obrers són els que s'han d'organitzar per ells mateixos i establir les seves pròpies decisions.

A més, si ens centrem en el funcionament intern d'aquestes organitzacions, no són res més que una mofa als treballadors. A part, de les ja esmentades subvencions per part de l'Estat, la seva organització jeràrquica mitjançant les juntes directives ho diuen tot. Els integrants d'aquestes juntes són els que realment prenen les decisions destacades sense comptar per res amb els seus afiliats. En definitiva, aquesta gent són pitjor que els patrons, ja que venen als seus propis companys per tenir ells un millor sou. Per aquestes i més raons:

Boicot als sindicats grocs!

Aleix

ALIENACIÓN LABORAL

Estuve trabajando en una fabrica, como cualquier otro obrer@, de los miles que restan bajo condena perpetua, encadenados a su puesto de trabajo ocho horas diarias como mínimo, realizando siempre las mismas tareas rutinarias durante toda la jornada, un día mas y otro... y en esos tristes días, mi deseo mas ardiente era evidentemente, ver las horas pasar, correr, largarse, ver y no ver, largarme pronto, era el objetivo.

Pero mientras trabajaba estaba alienado, solo me concentraba en lo que hacía, o solo pensaba en otras cosas, mayormente tonterías...

Trabajaba y no hablaba con nadie durante horas, eso sí, podía cruzarme con cualquier otro obrero sin llegar a comunicarme realmente, tan solo un triste ¡"EY!", O "que hora tienes", o "¿tienes tabaco?". Cosas por el estilo... Cuando me largué de ese antro, paseando por la calle, vi mucha gente también pasear después de su triste jornada laboral, y al volver a casa seguí metido en mi mundo, encerrado en mi mismo, totalmente ensimismado...
Me pude cruzar con cientos de personas, decir ¡EY! o ADIOS a unas 20, saludando, mirando, como intentando comunicar algo, y ell@s devolviéndome la mirada "positivamente", pero no, hoy no será ese gran día en el que en lugar de adiós digan todos "hola, que tal?", Para empezar... siguiendo luego con un agradable intercambio de palabras... ¡¡No!! Eso no pasa, nunca.
Y así a diario, padeciendo siempre **"LA ALIENACIÓN"**
Entremos ya en materia:

Normalmente, no se sabe cada cual aislado ni en que medida está aislado de los demás. Ni se tiene conciencia de que la comunicación es sobremanera parcial, por una parte, y por otra, incorrecta. O sea, en los quehaceres diarios no advertimos que andamos todo el día encerrados, demasiado ensimismados...
Y en la alienación extrema desaparecen las necesidades, de forma que se hace así imposible la superación de la misma.

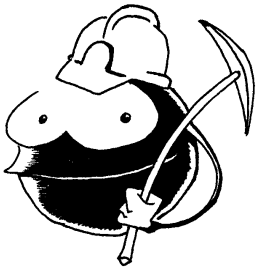

La real incomunicación se vive como comunicación fáctica y factible cada vez que se quiera. No necesitamos mas comunicación, vivimos la incomunicación real como comunicación, y nos basta. Esa falta de comunicación efectiva entraña uno de los mayores i principales problemas de hoy, ayer y siempre...De algún modo, el sistema permite decir y la adaptación al sistema hace que el decir permitido sea el decir deseado. Y no decimos más, no porque no podamos, que podemos, sino porque se alcanza pronto el momento en que no hay mas que decir, y con lo que se ha dicho basta.

De aquí la limitación del horizonte vital, humano, existencial, el empobrecimiento del mundo propio.

Y esa enajenación, en el trabajo, conlleva asimismo una entrega al "trabajo extraño" como si fuera un trabajo propio, porque el trabajo así realizado puede deparar la no conciencia de la alienación en él.

El trabajo alienado se vive entonces como forma de evasión, como situación en la que es posible no tomar conciencia de la propia alienación.

Evasión/distracción... en fin la absorción de la persona por él; no la absorción impuesta y vivida como tal, sino la absorción asumida gratamente por su no conciencia de la imposición.

Y eso nos lleva a la autoafirmación, cuantos obreros podemos ver a diario, agotados al termino de la semana pero realizados ante los demás y consigo mismo, y es que para rendir en la sociedad hay que vivir el personaje, y la función al él inherente, cada vez con mayor profundidad.

Por otra parte, la sociedad, los otros operan con una economía mental que les depara comodidad.

Es más fácil contar con que "A" es medico, y que renuncia a pensar en otra cosa... salirse del papel impuesto es desconcertar (sentido literal), como factor que perturba el concierto que la división del trabajo social había conseguido. Y ya voy a ir finiquitando este articulo (no sin antes perturbaros más con mi comunicación, que al fin de tu día no habrá sido nada) advirtiendo de:

Los limites físicos, ecológicos y sociales que obligan a reorientar la producción y el consumo. Ya sabes, solo hay un mundo, yo no veo tres...

Llevémoslo como mínimo hacia una economía ecológica y socialmente sustentable.

Recordad que: Después de la segunda guerra mundial, el sistema capitalista logró reestructurarse, y tras largos años de crecimiento económico en las naciones industriales, el sistema entró de nuevo en crisis a comienzos de los setenta...

Andad preparados, los síntomas son:

Aumento del precio del petróleo, saturación de mercados, insuficiencia de las inversiones industriales, caída de la productividad y los beneficios...

En fin, estanflación y recesión económica generalizada.

La próxima será probablemente, una crisis económico ecológica, que venimos gestando desde hace años.

EL PARO ES LA CONSECUENCIA PREVISIBLE Y PREVISTA DE LAS POLITICAS ECONOMICAS QUE DECIDE Y APLICA ESE MISMO "ESTABLISHMENT", EN BENEFICIO DE LOS INTERESES DEL GRAN CAPITAL"

Etimología y otros:

-Trabajo: trepalium (instrumento de tortura)

Persona: mascara

Alineación: acción de alienar. Termino genérico de los trastornos mentales.

-"UN SISTEMA OPRESIVO ES Y SEGUIRÁ SIENDO UN SISTEMA OPRESIVO, HASTA QUE DEJE DE SERLO, MERCED A LA AGRESION QUE CON SU INMOVILIDAD PROVOCA"

-"La única forma de comunicación con el sistema, que imposibilita por su propia estructura y dinámica la comunicación, es la protesta total.

Allí donde la necesidad por aquel que por su peculiar condición adviene a la concienciación de ella, es exigitiva la respuesta protestativa con miras a la MUTACION GLOBAL."

David

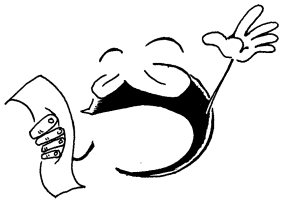

Mierda de mundo

es siempre por la mañana
al levantar de la cama
cuando aun ando dormido
cuando aun no pienso en nada
cuando miro entre rendijas que ocultan bien mi mirada
cuando me escondo del mundo en mi interior
y allí libro mil batallas por darle sentido a la vida
y sin encontrar respuestas, sigo recto hasta el camino
que me lleva hacia otro día de preguntas sin respuestas
que me guía hacia el futuro, un gran agujero oscuro
que se alimenta de mi, de mis miedos, de mi vida
cada vez se hace mas grande, y se vuelve mas profundo
y otro día que se acaba, otra vez me echo en la cama
donde los ojos estallan y vierten todo tu miedo, y vierten todo mi odio
hacia una mierda de mundo
que me quema las entrañas cada vez que abro los ojos
para mirar adelante, y veo el oscuro agujero, pero no veo el futuro
Nada tengo a que aferrarme mas que a mi mismo
y aquellos, que me mantienen vivo
haciendo de una manera u otra
que en esta mierda de mundo
uno se sienta querido.

Amor/Odio

Amor, odio, rabia, impotencia, frustración
Uno tras otro laten en mi corazón
Y sin parar, vueltas dan en mi cabeza
Mezclandose indistintos, aunque mostrándose claros
Amor a mi gente, amor a la libertad
Odio al mundo, rabia a la sociedad
La impotencia que lleva a la frustración
Da vueltas en mi cerebro, y me agria el corazón
¿Dónde está la libertad? ¿Es un sueño? ¿Es de verdad?
Se esconde tras una nube, malherida, agonizando
Mas allá de las montañas, donde se pone el sol
Bajo algunos matorrales, encogida en un rincón
Encerrada en la penumbra, triste está
Pues le aprietan los grilletes, que impone la sociedad
La sociedad de los ricos, de la sinrazón
Que se condena a si misma y condena a la libertad
A vivir solamente, encogida en un rincón
Malherida, agonizando, dentro del corazón...

Dissident

CRÍTIQUES DE CINEMA

CHOCOLAT. Dir: Lasse Hallström. Amb Juliette Binoche, Johny Deep i Judy Dench. EUA. 2000. 121 minuts. Exel.lent melodrama que reflexa la oposició entre el tradicionalisme catòlic personificat en el batlle d'un petit poble de França als anys cinquanta i l'aire fresc aportat una xocolatera que vol obrir un establiment al lloc, interpretada magistralment per Binoche. És una reivindicació del bon cinema europeu enfront dels colossos americans. Del tot recomanable. Valoració: ****.

BAILAME EL AGUA. Dir: Josetxo San Mateo. Amb Unax Ugalde, Pilar López de Ayala i Juan Duaz. Espanya. 2000. 105 minuts. Gran drama social entorn uns nois de classe benestant que decideixen viure al carrer un cop acomplerta la majoria d'edat. Retrat molt acurat del món de la marginalitat en principi voluntaria i més endavant obligada. Interpretació majúscula de la guapíssima Pilar López de Ayala. Valoració: ****.

LA SOMBRA DEL VAMPIRO. Dir: Elias Morhige. Amb John Malkovich i Wilem Dafoe. Gran Bretanya-EUA. 2000. 88 minuts. Film entorn la realització d'una de les pel.lícules de terror més impactants de tots els temps: *Nosferatu* de Murnau. Excel.lent caracterització de Dafoe en el paper del compte Orlock , vampir real utilitzat per a fer el film original. No recomanable pels que esperin trobar un film de terror. Valoració: ***.

QUILLS. Dir: Philip Kaufman. Amb Geoffrey Rush, Kate Winslet, Joaquin Phoenix i Michael Caine. EUA. 2000. 125 minuts. Narració dels darrers mesos de vida del Marques de Sade, reclòs en un manicomi. Gran melodrama amb un repartiment exepcional, Rush en sobresurt amb una interpretació extraordinària en el paper del Marquès. En tractar-se d'un film sobre Sade, es troben a faltar més escenes sexuals, tot i que, ja se sap que per optar als Oscars de l'acadèmia cal mantenir un pudor extraordinari. Valoració: ****.

Marc Pons

AGENDA

Casal moragues

-El 5 de maig, manifestació de València, viatje + concert 4000 pts

-El 18 de maig a les 19H de la tarda xerrada a càrreg de Matthew tree, les vivències d'un anglès resident a Catalunya, escriptor de "Cat"

-El 19 de maig presentació del diari "el triangle"

-El 26 de maig a les 19H xerrada de Laia Canyigaral, amb el tema: districte unic? L'espanyolització del sistema educatiu.

Concert de la polla, Barricada i Trimelon naranjus, Manresa dia 12 de maig, Pavelló vell congost

ON ENS PODEU TROBAR I ALTRES

TOTS ELS DILLUNS A LES 20:00 H., L'ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ REALITZA LA SEVA ASSEMBLEA.
PENSA I ACTUA, PARTICIPA!

L'ASSEMBLEA REDACTORA DEL PÈSOL NEGRE ES REUNEIX ELS DIUMENGES A LES 17:00 HORES DE LA TARDA, A L'ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ.

Per posar-te en contacte amb nosaltres, participar en el pèsol o fer-nos arribar treballs: pots venir a l'assemblea del Pèsol, fer servir l'apartat de correus 16 de Berga (08600), o enviar-ho a l'ateneu llibertari (c/ Pinsania S.N); tot indicant "Pèsol negre" al sobre. També pots fer servir el correu electrònic:

Pesolnegre@mixmail.com

L'ASSEMBLEA DEL ***CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS*** *ES DUU A TERME EL DISSABTE A LES 15:30 H. AL BAR ESCAC. SIGUES LLIURE I CULTURITZA'T.*

PARTICIPA!

L'associació cultural Columna Terra i Llibertat agraeïx al Casal Panxo la subministració de material per a pancarta.

CONCURS DE DIBUIXOS

SALUT COMPANYS/ES, DEGUT ALS NOSTRES ESFORÇOS PER CONTINUAR TIRANT ENDAVANT AQUESTA (PUTA MARE!!!) REVISTA DE CRÍTICA, DENÚNCIA, BLA, BLA, BLA... FAREM UN SORTEIG ENTRE TOTS ELS DIBUIXOS QUE ENS ARRIBIN, PER A FER SAMARRES DEL PÈSOL. I HAY PREMIO!!!. PODEU FER ARRIBAR ELS VOSTRES DIBUIXOS A L'ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ (C/PINSANIA, CAL CORNETA) O BÉ, PER CORREUS, A CAL CORNETA S/N (BAIXOS). MÉS INFORMACIÓ A L'ATENEU.

SEGUIR TREIENT EL PÈSOL NEGRE VAL DINERS, NECESITEM L'AJUDA DE TOTS PER CONTINUAR DONANT VEU ALS I LES EXPLOTADES DEL BERGUEDÀ. COMPRA BONS D'AJUT PRO PÈSOL NEGRE.

FINANCES: DESPESES I INGRESOS TINGUTS EN L'EL.LABORACIÓ DELS PRIMERS DOS NÚMEROS DEL PÈSOL NEGRE:

Primer número: 300 exemplars de 12 pàgines: 14.100 pts.

Segon número: 300 exemplars de 16 pàgines: 18.300 pts.

APORTACIONS PERSONALS PRO PÈSOL NEGRE

Andreu.....1.000 pts.

Pepitú.....1.000 pts.